

af naturen är, dels tillredd till mat, t. ex.: a) *Hvad är det, som växer der på landet, på åkern? Det är b-nor. Ställa b-nor till torkning.* — b) *Hvad kostar kannan af b-norna? Koka, förvälla, stufva b-nor. B-nor och fläsk.* — Med samma betydelse nyttjas äfven Turkiska (i dagligt tal sammandraget till Turska) bönor, Bruna bönor, Krypbönor, m. fl.

BÖNBLOMMA, f. 4. Blomma af Välska Bönväxten (*Vicia Faba*). Brukas äfven stundom om blommor af Turkiska och Krypbönväxterna.

BÖNBOK, f. 3. pl. — *böcker*. Bok, innehållande bönformulärer, som vid enskilt andakt begagnas. (Fig. fam.) *Falla till b-en*, blifva ödmjuk och antaga en bönfallande ton.

BÖNDAG, m. 2. Särskilt till offentlig gudstjänst förordnad dag, hvars ändamål är, att väcka folket till besinnning af sina andeliga behof och genom offentliga förböner nedkalla Guds nåd öfver samhället. I Sverige firas fyra sådana, på de tider och efter de texter, som regeringen dertill förordnar. — Skrifves äfv. *Böndag*.

BÖNDAGSPAKAT, --- åt, n. 3. o. 3. Påbud ifrån regeringen angående de fyra årliga bön-dagarnes firande.

BÖNDAGSTEXT, m. 3. Af regeringen förordnad text, hvaröfver predikas på en böndag.

BÖNEANDAKT, c. 3. 1) Andakt hos en person under bönen. — 2) Bön (bem. 2, a o. b), som göres antingen enskilt eller offentlig.

BÖNEMAN, m. pl. — *män*. Person, som vid frieri är friären följaktig och på hans vägnar framför ärendet. Kallas i vissa landsorter äfv. *Talman*.

BÖNFALLA, v. n. 3. (böjes som *Falla*) Ödmjukt genom bön anhålla (om något). *B. hos någon om hjälp. Hon bönföll hos fursten om nåd för sin man. Jag b-ller, att ers majestädtäcktes låta nåd gå för rätt.* — *Syn.* Se *Bedja*.

Anm. *B.* kan icke språkriktigt nyttjas aktivt, ehuru väl så stundom sker; man kan således icke säga: *B. någon om något.*

BÖNFALLAN, f. sing. indef. 1) Se *Bönfallande*, n. — 2) Innehållet af hvad man bönfaller om.

BÖNFALLANDE, n. 4. Handlingen, då man bönfaller. — *Syn.* Bön. — *Adj.* 1. 1) Som bönfaller. *En b. person.* — *Syn.* Supplicerande. — 2) Som uttrycker en ödmjuk och bedjande sinnesförfattning. *En b. bläck, min, röst.* — *Syn.* Bedjande. — Ordet brukas äfv. ofta substantivt, för både maskulin och feminin. *En b. Flere b. hade inställt sig.* — *Syn.* Supplikant.

BÖNFORMULÄR, bönförmulär, n. 3. o. 3. Formulär för enskilt eller offentlig böneandakt.

BÖNFÖRRÄTTNING, f. 2. Förrättande af offentlig bön. Säges med afseende på prästen eller den, som vid ett sådant tillfälle läser bönerna för församlingen med hvad mera dertill hörer.

BÖNHALM, m. 2. sing. Samling af flera stånd utaf Välska Bönväxten, med blad och stjelkar, då de blifvit upptagna ur jorden och fått torka.

BÖNHÄS, m. 2. Sådant ilkare af slöjd eller handverk, som ej genomgått ordentliga läroår eller i följd af särskilt privilegium förvärfvat rättighet att drifva det. [Bönäs.]

Anm. Ordet kommer af det tyska *Bühnhase*, hvilket härledes ifrån *Bühne* eller *Bühne*, vindstak, och *Hase*, hare, emedan sådana oberättigade arbetare, af fruktan för husvisitation, gömde sig med sitt arbete i vindrum.

BÖNHÄSJAGT, f. 3. Förföljelse, som skrämmästare eller auktoriteterna å deras vägnar anställa mot bönhasar.

BÖNHUS, n. 5. Särskilt hus, hvaruti offentlig bön förrättas.

BÖNHÖRA, v. a. 2. Bevilja någon, hvad han bedt om. *B. någon.* — *Syn.* Höra, bevilja ens bön.

BÖNHÖRANDE, n. 4. Handlingen, då man bönhör. *En bedjandes b. af Gud.* — *Syn.* Bönhörelse.

BÖNHÖRARE, m. 3. Den, som bönhör. Brukas någon gång i kyrklig stil.

BÖNHÖRELSE, f. 3. Beviljande af en bön. *Hoppas b. af Gud.*

BÖNKÄMMARE, m. 3. o. 3. Särskilt mindre rum, bestämdt för någons enskilda böneandakt.

BÖNKAPELL, bönkapäll, n. 3. o. 3. Kapell vid ett furstligt hof eller på ett slott, der fursten eller slottsherren, med familj, hof och tjänare förrätta sin böneandakt.

BÖNKLOCKA, f. 4. Klocka, genom hvars ringning tecken gifves, att tiden för en offentlig bön är inne. *B-n ljuder. B-ns ljud.*

BÖNKUNG, m. 2. Den person, som vid ett på Trettondedagen i vissa länder för detta ändamål tillstådt kalas, då bland andra rätter äfven serveras en bönkaka, hvari blott en enda böna är inbakad, uti sin portion erhåller densamma, utnämnes för nästföljande år till *Bönkung*, äger att välja egen hofstat och erhåller af de närvarande vissa skämtsamma hyllningar, m. m. Denna sed är vedertagen i Frankrike och andra länder, samt tros härleda sig ifrån den fornromerska festen Saturnalia.

BÖNLÄND, n. 3. Trädgårdsland eller åker, der välska bönor äro satta och växa.

BÖNMJÖL, n. 3. Mjöl af välska bönor.

BÖNPSALM, bönsållm, m. 3. Psalm, hvarigenom man utbeder sig Guds hjälp, skydd, nåd och välsignelse, och som isynnerhet afsjunges på Böndagar. [- salm.]

BÖNRRUM, n. 3. och **BÖNSAL**, m. 2. Rum, sal, der bön förrättas, t. ex. vid skolor, fabriker, fångelser, o. s. v.

BÖNSKAL, n. 3. Den yttre betäckningen, som omsluter en böna.

BÖNSKRIFT, f. 3. Skriftlig, isynnerhet till en autoritet ställd ansökning, hvarigenom man antingen utbeder sig en nåd eller en rättvisa. *En b. ifrån enskilt person, ifrån en korporation, en kommun, o. s. v. Ingifra en b. till regeringen* — Skrifves äfv. *Böneskrift*.

BÖNSOPPA, f. 4. Soppa, tillredd af bönor och köttspad.

BÖNSTEN, m. 2. (mineral.) Ett slags stenart, bestående af gul- eller rödbruna, täta, i brottet jordiga korn, små som hirs, somliga af en valnöts storlek, förenade med en rikt jernhaltig lera. Kallas äfv. *Phaseolit*.

BÖNSTJELK, m. 2. Stjelk på Välska Bönväxten.

BÖNSTOL, m. 2. Särskilt inrättad bänkstol med en pall nedtill, hvarpå man kan falla på knä, då man beder. Brukas hos katoliker.

BÖNSTUND, f. 3. 1) Viss stund, tid på dagen, då någon enskilt vanligtvis förrättar sin bön. — 2) En till offentlig andakt bestämd stund på dagen, då bön bör förrättas, några psalmverser afsjungas, eller vissa stycken ur bibeln föreläsas, med förklaringar och betraktelser deröfver.

BÖNSTÖR, m. 2. Stör, som utsättes för turkiska bönväxten att klänga sig fast vid.

BÖNSUCK, m. 2. Helt kort bön, som man uppsänder till Gud. Skrifves äfv. *Bönesuck*.